

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 10. 2021

takto:

Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 24. 6. 2021 č. j. 4 T 10/2020 – 312 se podle § 256 trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným, že ve Františkových Lázních, okres Cheb, dne 20. října 2018 v době kolem 17:15 hodin v probíhající 76. minutě fotbalového utkání mezi týmy FC Františkovy Lázně a TJ Královské Poříčí, které se odehrávalo na fotbalovém hřišti FC Františkovy Lázně, Alej Martina Soukupa č. 1, jako hráč TJ Královské Poříčí fyzicky udeřil v prostoru velkého vápna u branky TJ Královské Poříčí, loktem do obličeje hráče FC Františkovy Lázně poškozeného [jméno] [příjmení], [datum narození], který v tuto dobu již nebyl v držení míče, čímž mu způsobil dvě drobné ranky pod pravým okem, výrazný krevní výron kolem pravého oka, minimální krevní výronky spojivky pravého oka, tříštivou blow out zlomeninu přední a horní stěny pravé čelistní dutiny s výraznějším propadnutím horní stěny do dutiny, zlomeninu tenké kostěné ploténky na čichové kosti vpravo, zlomeninu pravé stěny nosního křídla s vpáčením do nosního průduchu, krvácení do dutiny horní čelisti vpravo, proniknutí vzduchu do pravé očnice, pocit mravenčení pravé tváře, dvojitě vidění a vytlačení pravého oka vpřed, s omezením v obvyklém způsobu života spočívajícím ve zhoršeném vidění z důvodu otoku měkkých tkání v oblasti očnice po dobu několika dnů, v nutnosti podrobit se chirurgickému výkonu s úpravou postavení nosních kůstek, v nutnosti podrobit se sešití drobných ranek pod pravým okem, ve dvojitě vidění při pohledu směrem dolů, v několik dnů přetrvávající bolestivosti zraněných míst, v nutnosti krátkodobých hospitalizací a v potřebné farmakoterapii, následkem čehož dne 20. října 2018 poškozený [jméno] [příjmení] vyhledal lékařské ošetření na ORL oddělení Nemocnice Cheb a dále byl nucen se podrobit operaci na klinice ORL ve Fakultní nemocnici v Plzni, kde byl hospitalizován v době od 29. října 2018 do 3. listopadu 2018 a pracovní neschopnost mu byla vystavena na dobu od 22. října 2018 do 30. listopadu 2018.

2. Toto jednání obžalovaného okresní soud právně kvalifikoval jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku a za to mu uložil podle téhož zákonného ustanovení trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání čtrnácti měsíců. Současně bylo obžalovanému podle § 82 odstavec 2 trestního zákoníku uloženo, aby podle svých sil nahradil škodu, kterou přečinem způsobil. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit škodu poškozenému [jméno] [příjmení] částku 60.852 Kč a poškozené organizaci [právníká osoba] ve výši 9.600 Kč. Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu byla tato poškozená organizace odkázána se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které podrobně písemně zdůvodnil prostřednictvím své obhájky. Připomněl, že soud prvního stupně uznal vinu obžalovaného především na základě svědecké výpovědi poškozeného [jméno] [příjmení] a videozáznamu z inkriminovaného utkání. Z ostatních svědeckých výpovědí nevycházel, neboť žádný ze svědků zákrok obžalovaného vůči poškozenému neviděl. Namítl v této souvislosti, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

soud prvního stupně se nevypořádal řádně s jeho obhajobou, jejíž podstatou bylo, že zranění poškozeného vzniklo v důsledku zcela rozdílné tělesné dispozice v rámci zápalu hry, kdy obžalovaný chtěl zamezit rozvíjející se akci na hřišti, což bylo prokázáno přehraným videozáznamem. Z něj je nepochybné, že ke střetu došlo bezprostředně poté, co poškozený odkopl míč a to v řádu jednotky vteřiny, nikoli např. až po více než pěti a více vteřinách. Obžalovaný jednal výlučně s úmyslem odebrat útočícímu protihráči míč, reagoval spontánně a neměl potřebný časový prostor přemýšlet o možných následcích pro případ, že se střetne s protihráčem. Jednal v souladu s průběhem hry a vlastně správně, ale v důsledku rozdílné výšky hráčů a možná i nešikovností došlo ke zranění protihráče. Tato obhajoba dle odvolatele vyvrácena nebyla žádným z provedených důkazů.

4. Okresní soud dovodil úmysl obžalovaného zranit protihráče s tím, že mezi obžalovaným a poškozeným došlo k roztržce ještě před samotným incidentem, nicméně obžalovaný od počátku tvrdí, že k žádné mezi ním a poškozeným nedošlo a tvrzení poškozeného nebylo podepřeno žádným, byť nepřímým důkazem.

5. Dále obžalovaný namítl, že okresní soud nepostupoval v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe dle § 12 trestního zákoníku a ultima ratio. Obžalovaný byl potrestán za jednání, které je mu kladeno za vinu, disciplinární komisí fotbalového svazu trestem zákazu činnosti ve výměře 60 měsíců počínaje od 16.11.2018 a pokutou ve výši 2 000 Kč. Obžalovaný se fotbalu věnuje od útlého dětství a v důsledku zákazu činnosti na dobu pěti let mu byl dán v době vrcholné sportovní kondice a obžalovaný se již nebude moci věnovat fotbalu na profesionální úrovni. I s ohledem na nebezpečnost jednání obžalovaného pro nebezpečnost (správně zřejmě škodlivost) je třeba uložený trest disciplinární komisí považovat za zcela dostačující. Obdobnou situaci se zabývá JUDr. [jméno] [příjmení], předseda Městského soudu v Praze, který v časopise Právní prostor v článku nazvaném Malá kopaná v jednací síni dne 24.2.2017 uvedl, že zásada subsidiarity trestní represe znamená, že zásah trestního soudce do sportovní činnosti by měl být omezen jen na případy, kdy lze obžalovanému prokázat porušení pravidel skutečně zvláště závažným způsobem, který výrazně vybočuje z běžně provozované sportovní hry. Naopak zákroky, jež nelze kvalifikovat jako excesy, tj. jako fauly nepřiměřeně tvrdé s ohledem na zvláštní okolnost, v níž se sportovci při utkání ocitají (zápal hry, stav napětí, únava, bolest, výraznější výkonnostní rozdíly či fyzické dispozice mezi jednotlivci) by však z aplikace trestního práva měly být vyloučeny.

6. Obžalovaný s ohledem na shora uvedené navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovaného obžaloby zproští, případně věc vrátí soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

7. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni intervenující ve veřejném zasedání u odvolacího soudu považovala napadený rozsudek za správný ve všech jeho výrocích a navrhla proto zamítnout odvolání obžalovaného jako nedůvodné.

8. Krajský soud v Plzni přezkoumal postupem podle § 254 trestního řádu z podnětu odvolání obžalovaného zákonitost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal zároveň řízení, které mu předcházelo. Měl přitom na zřeteli výhrady a námítky vznesené odvolatelem v podaném odvolání. K vadám, které nebyly odvolatelem vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláním napadených. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.

9. Předně je nutno zmínit, že soud prvního stupně se při projednání této trestní věci nedopustil podstatných vad řízení předpokládaných ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, pro které by bylo nutno napadený rozsudek rušit. Takové vady odvolatelem ostatně vytýkány ani nebyly. Dále odvolací soud zjistil, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, tedy tak, jak mu velí ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Provedené důkazy pak byly hodnoceny jednotlivě, v souhrnu a na základě vnitřního přesvědčení nalézacího soudu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a okresní soud

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, jakými úvahami se při rozhodování o vině obžalovaného, potažmo uloženého trestu řídil (§ 125 odst. 1 trestního řádu). Daná trestní věc byla projednána na základě zásad ústnosti a bezprostřednosti, které nalézacímu soudu umožňují bezprostřední dojem z provedených důkazů. Pokud úvahy, kterými se nalézací soud při rozhodování v té které věci řídí, nepostrádají pravidel formální logiky a najdou odraz ve výstupech z provedeného dokazování, je pak nutno jen vyzdvihnout ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, pokud znovu či nově dokazování neprovádí. Taková situace v dané věci nenastala.

10. Ke konkrétním námitkám odvolatele je třeba uvést, že je pravdou, že rozhodujícími důkazy v této trestní věci byly výpověď poškozeného a již zmiňovaný videozáznam fotbalového utkání, nicméně vedle těchto důkazů měl okresní soud k dispozici i důkazy další. Jde o výpověď svědka [jméno] [příjmení], který uvedl, že protihráč (obžalovaný) přímo naběhl do poškozeného s tím, že vůbec neměl zájem o balón. Obžalovaný jednal bez úmyslu hrát míč, naopak přímo zvedl loket a praštil do hlavy poškozeného, který se skácel a obžalovaný odešel pryč, aniž by mu poskytl pomoc. Svědek [příjmení] uvedl, jak obžalovaný nesmyslně běžel do velkého vápna a udeřil [jméno] [příjmení]. Svědek [jméno] [příjmení] (delegát Fotbalové asociace) uvedl, že zpočátku nevnímal, že by došlo k nějakému úmyslnému faultu, nicméně když zhlédl videozáznam zápasu, usoudil, že došlo k úderu loktem do poškozeného a jeho obličeje, což je z jeho pohledu nezpochybnitelné. Pokud jde o rozhodčího zápasu [jméno] [příjmení], k věci neuvedl podstatné skutečnosti vzhledem k tomu, že, „nic neviděl“, svědek [jméno] [příjmení] potvrdil, že viděl nahrávku fotbalového zápasu, nicméně i přesto popis situace z jeho strany korespondoval tomu, co k věci uvedl obžalovaný.

11. Pokud jde o zjištění skutkového děje, nebyly tak k dispozici pouze videozáznam a výpověď poškozeného, ale i další svědecké výpovědi, které verzi obžalovaného korespondují. Svědek [příjmení] podstatné skutečnosti neuvedl a výpověď svědka [příjmení] je v rozporu s naprosto objektivním důkazem, tedy již opakovaně zmiňovaným videozáznamem zápasu. Ten měl možnost shlédnout i odvolací soud a musel dát za pravdu verzi poškozeného a zejména pak i svědka [příjmení], jakož i dalším svědkům, kteří verzi poškozeného podpořili. V reakci na námitky odvolatele je třeba uvést, že v žádném případě nešlo o neúmyslné jednání obžalovaného. Ten nejednal s úmyslem odebrat útočícímu protihráči míč, naopak z jeho chování je zřejmé, že jednání vůči poškozenému bylo cílené a obžalovaný přitom využil navíc i výškové převahy. O tom ostatně svědčí i chování obžalovaného bezprostředně po sražení poškozeného, kdy obžalovaný z místa odchází bez zájmu o zdravotní stav poškozeného (viz již zmíněný videozáznam). Pokud obžalovaný připomínal článek JUDr. [jméno] [příjmení] v časopise Právní prostor, krajský soud nabyt přesvědčení, že zmíněný článek právě dopadá na jednání obžalovaného a uzavřel, že obžalovaný svým chováním hrubě porušil pravidla hry zvláště závažným způsobem a z běžně provozované sportovní hry vybočil. V důsledku toho je naplněna i škodlivost jednání obžalovaného pro společnost a v žádném případě za dané situace (i přes postih obžalovaného disciplinární komisí – po sportovní stránce) nemůže jít o naplnění zásady subsidiarity trestní represe (ultima ratio), tedy kdy by byl postačující postih obžalovaného za jeho jednání disciplinární komisí fotbalového svazu. Pokud bylo namítáno, že obžalovanému vzhledem k jeho věku bude v podstatě znemožněno věnovat se fotbalu na profesionální úrovni, z obsahu spisu nijak nevyplývá, že by na takové úrovni obžalovaný fotbal hrál. I pokud by tomu tak bylo, nic by to nemohlo změnit na správných závěrech soudu prvního stupně o jeho skutkových zjištěních a ostatně i užití právní kvalifikaci.

12. Pokud jde o posledně uvedené, tedy právní posouzení jednání obžalovaného, ztotožnil se krajský soud s postupem okresního soudu. Pro stručnost je možno na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat vzhledem k tomu, že proti právnímu posouzení jednání obžalovaného zásadní námitky vzneseny nebyly.

13. Pokud pak jde o trest, který byl obžalovanému uložen, ten v žádném případě nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, v daném případě nepřiměřeně přísný. Obžalovanému byl uložen mírný trest odnětí svobody nad spodní hranicí zákonné trestní

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

sazby (v rozpětí 6 měsíců až 3 roky) podmíněně odložený na krátkou zkušební dobu (v rozmezí jeden rok až pět let). Tento trest zohledňuje možnosti nápravy obžalovaného, zjištěné okolnosti případu a vzniklý následek, včetně doby, která již uplynula od spáchání trestné činnosti obžalovaným, po kterou prokazuje svou nápravu. Zohledňuje i to, že obžalovaný byl po sportovní stránce potrestán disciplinární komisí fotbalového svazu. Lze jen dodat, že pokud by obžalovanému nebyl uložen zákaz činnosti v disciplinárním řízení, byl by reálně zvažován v souvislosti s trestem ukládaným obžalovanému v tomto trestním řízení.

14. Vzhledem k tomu, že správným odvolací soud shledal i uložení povinnosti obžalovanému, aby v rámci podmíněného odsouzení a stanovené zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou činem způsobil, jakož i to, že obžalovanému byla uložena povinnost nahradit poškozenému nikoli náhradu škody, ale nemajetkovou újmu spočívající v bolestném, včetně nároku uplatněného pojišťovnou obžalovaného, posoudil krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné a zamítl je postupem podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 27. 10. 2021

Mgr. František Pokorný
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.